

În toamna anului 1973, am ajuns la Spitalul Fundeni din București, Clinica de Urologie, împreună cu o rudă apropiată, care avea mari probleme de sănătate. Îl căutam pe doctorul Olănescu, despre care fratele meu, Vasile, doctor chirurg-urolog și el, îmi povestise despre dânsul, prin cuvinte admirative și de respect, că este un om care știe multă meserie, dar se caracterizează printr-o dragoste fără margini, pentru omul suferind; devotat profesiei și semenilor, modest, sincer și cinstit, căci îl cunoscuse cu câțiva ani mai înainte, când a fost detașat de la Cluj, pentru un curs de perfecționare, condus de distinsul profesor. Iată-ne astfel, pășind cu sfială și emoție pe un culoar, care parcă nu se mai termina, când din sens opus se îndrepta spre noi, un om în halat alb. La câțiva metri ne întrebă liniștit și cu o voce caldă, pe care nu o poți uita: "Căutați pe cineva?". Foarte emoționat și surprins, am reușit cu greu să mă fac înțeles: "Pe domnul doctor Olănescu". Răspunsul a venit imediat, de la un om care, cu un zâmbet abia perceptibil, ne-a invitat din mers: „A da? Veniți cu mine...". L-am urmat, dar când am ajuns în fața unei uși cu geamuri mate, ne-am oprit, iar dânsul ne-a invitat: "Poftiți, intrați și luați loc". Eu i-am relatat pe scurt, despre ce-i vorba și că-i transmit în același timp, cele mai sincere și respectuoase urări, din partea doctorului Vasile Țiclete din Cluj. "A, da. Ce tânăr, cu care mi-ar fi plăcut să lucrăm împreună... dar acum voi fi nevoit să rămân aici, doar cu pacientul". Am înțeles și am ieșit pe culoar. Am așteptat 10-15 minute, dar cei ce erau înăuntru, parcă nu mai terminau. După mai bine de o jumătate de oră, s-a deschis ușa și au apărut în prag, bine dispuși și zâmbitori: omul în halat alb și ruda mea. Ne-am luat rămas bun și era aproape ora prânzului. Am poposit, înainte de a ajunge acasă la un mic birt și ne-am așezat la o masă. Reacția pacientului, a fost o explozie de bucurie: "Ce om! Mai rar poți întâlni așa ceva". De atunci, conform dorinței profesorului, ne mai întâlnim din când în când și-mi relatează mici episoade din viața sa, dar și chestionându-mă de "cum îi merge fratelui din Cluj". Aceste întâlniri au continuat până în 1975, când s-a pensionat (la 70 de ani) iar apoi mai rar. Acest om, profesorul dr. docent Gheorghe Al. Olănescu, strălucită personalitate a urologiei moderne, s-a născut la 16 septembrie 1905, în Comuna Olănești, județul Vâlcea (azi Băile Olănești). Părinții săi, Alexandru și Elisabeta, erau de profesie agricultori. El a venit pe lume, al doilea, după sora sa Elena, dar și primul băiat din cei opt născuți. Tatăl său, cu studii medii, se dovedea a fi un bărbat înțelept, chibzuit, ROMÂNĂmuncitor, inteligent dar și cu autoritate părintească. Muncea alături de soția sa, pentru a asigura bunul mers al gospodăriei și o educație aleasă copiilor. Seara însă, când adesea era istovit de muncă, își lua cavatul, care-l completa în trăirile vechilor cântece bătrânești și parcă se simțea revigorat. Mama sa, femeie harnică și frumoasă, avea un suflet atât de bun și se dăruia cu devotament tuturor treburilor gospodărești.

După trecerea anilor, doctorul Gheorghe Olănescu, se gândea nostalgic la părinții săi, care i-au inoculat în suflet dorința de a munci și învăța, pentru a-și dovedi calitățile sale native, spre a deveni un adevărat om de omenie și un profesionist eminent: care și-a dedicat întreaga viață alinării

suferinței semenilor. Odată, într-o discuție mai prelungită, își amintea despre modul său de a-i vedea pe părinți: "Mama, care mă lua și-mi aducea capul pe pieptul ei, mă legăna ușor fără a scoate un cuvânt, dar ce fericit eram. Tata, mereu în mișcare, găsea în permanență ceva de meșterit prin casă, explicându-ne în același timp ce face și la ce-i folosește". În 1913, avea 7 ani și în toamnă, merge la școală în sat, cu o trăistuță (un important ghiozdan pe atunci), care cuprindea toate cele necesare: abecedarul, tăblița cu condeiul și frumosul penar executat de tatăl său. La terminarea celor patru clase primare, învățătorul a insistat și i-a sfătuit pe părinți să-l înscrie la Liceul de băieți Alexandru Lahovari, din Râmnicu Vâlcea. Receptivi, aceștia au cântărit bine și l-au înscris la acest liceu, în toamna anului 1917. Ce bucurie și mândrie, reținută, căci avea uniformă și șapcă cu inițialele liceului. Avea și o suferință nemărturisită, căci tatăl său, odată cu intrarea României în război, este chemat la încorporare, în aceeași unitate a Marinei Regale Române, acolo unde-și satisfăcuse și stagiul militar, la Constanța. La liceu, copilul s-a dovedit la fel de sârguincios, dar la sfârșitul săptămânii, mergea acasă la Olănești și împreună cu sora cea mare, Elena, ajutau mamei la treburile gospodăriei. Acum, rămăsese la fel de ordonat și tot frunțaș la învățătură, dar se născuse dorința de a citi multă literatură.

Pentru a contribui într-un fel la bunăstarea familiei, începe să dea meditații la elevii din clasele mai mici, iar cu banii câștigați, își cumpără cărțile necesare, dar și o parte din îmbrăcăminte. În 1925, terminând liceul (8 clase), cu rezultate bune, susține bacalaureatul în fața singurei comisii numite de Ministerul Învățământului, pentru Oltenia, la Craiova. În urma examenului de bacalaureat, este clasificat primul din cei 49 de candidați prezenți. Nu putem trece cu vederea, acest prim succes remarcabil, căci pe lângă bucuria fără margini a părinților, conducerea și corpul profesoral al liceului Alexandru Lahovari din Râmnicu Vâlcea, devine mai bine cunoscut și se va bucura de un renume meritoriu. Nu cu mult timp în urmă, îi încolțise dorința de a deveni medic, și se înscrie, la Facultatea de Medicină Umană din București. Începe cu adevărat drumul, pe care l-a urmat până la sfârșitul vieții. Această facultate, își câștigase de acum o bună apreciere printre unitățile de învățământ medical din Europa, cu un corp profesoral de înaltă calificare, iar programa de pregătire era după modelul învățământului medical francez. Iată-l acum, student foarte conștiincios, care-și completa în permanență noțiunile auzite la cursuri, cu cele descoperite în diverse tratate medicale, îmbogățindu-și astfel bagajul de cunoștințe, pe care-l selecta și asimila, ca un bun și receptiv observator. Era un fidel și pasionat de literatură medicală, astfel că undeva, pe strada Brezoianu a descoperit o librărie cu specific medical, unde puteai găsi diverse tratate străine și românești, reviste medicale, noutăți în medicină. De remarcat un fapt, care astăzi, cred că nici nu-i de conceput: se putea cumpăra în rate! Proprietarul librăriei, era un om de o politețe și sensibilitate rară, cunoscut ca dl. Jean Leon, înțelegător și cu mare slăbiciune pentru studenții de la medicină. Tânărul student medicinist Gheorghe Olănescu, este fascinat și începe să răsfoiască transpus tratatele de anatomie descriptivă Testut-Latarget și tratatul de anatomie topografică Testut-Jacob, în limba franceză. Librarul, care era și un bun psiholog, după ce l-a urmărit un timp destul de îndelungat, este întrebat, cu o timiditate evidentă: „Cât costă aceste tratate?” Librarul l-a măsurat, l-a cântărit din priviri și a început a-l chestiona de unde este, despre părinți și evident dacă-i place facultatea pe care a ales-o. La răspunsul studentului, că medicina este profesia cea mai bună pe care dorește să o învețe, librarul a fost profund impresionat și i-a propus oferta de a-și achita costul cărților în rate lunare, timp de un an. Impresionat de propunere și de încrederea ce i-a acordat-o librarul, tânărul a promis solemn că prima rată i-o va aduce peste două zile și și-a primit cu bucurie primul volum: Osteologia. Așa viitorul doctor Olănescu, a devenit prietenul și clientul domnului Leon, pentru o lungă perioadă de timp. A început să strângă, cu răbdare și dragoste, cărți de literatură, de specialitate medicală, filosofie, istorie, geografie, muzicologie, artă, din cultura universală și cea românească. Avea pentru cărți, un adevărat cult și mai târziu, când ne întâlneam și ne împărtășeam impresiile, după ce citisem amândoi aceeași carte.

Dovedindu-se un student cu rezultate deosebite la învățătură, conducerea Universității din București

și Ministerul Educației Naționale, l-au onorat de două ori cu premii. Dornic de a cunoaște cât mai mult, citea și asimila creativ disciplinele de specialitate, dar cu aceeași dorință de cunoaștere, citea literatură clasică, greacă, latină, geografie, istorie și multă filosofie. A rămas însă, în permanență departe de mișcările politice studentești. Așa cum s-a dovedit, era obsedat și a rămas tot restul vieții la fel: de a face totul cât mai bine, corect și a rămâne integru, vertical. Nu critica pe nimeni, căci era preocupat, în primul rând de a se corecta pe sine însuși. În februarie 1931, se prezintă la concursul pentru externat, al spitalelor Eforiei din București și se clasează pe primul loc. În 1932, la concursul de internat în medicină se clasifică pe locul doi, devenind intern la clinica infantilă și ortopedie (1932-1933), iar între 1933-1934 la Spitalul Colentina, la Clinica de Urologie condusă de prof. dr. N. Hortolomei; anul III, 1934-1935, de internat, la Maternitatea Spitalului Filantropia, pentru ca în ultimul an 1935-1936 să revină la Spitalul Colțea, Clinica de Chirurgie și Urologie condusă de prof. dr. N. Hortolomei (1935-1936). După trei ani de la terminarea facultății, la 4 iunie 1934, obține Diploma de Doctor în Medicină și Chirurgie. În iulie 22, se căsătorește cu fosta colegă de stagiatură Aurelia Nelepuc. În ultimul an de stagiatură, la Clinica de Chirurgie și Urologie, condusă de prof. dr. Hortolomei, doctorul Gheorghe Olănescu este captivat de personalitatea acestui profesor și-i rămâne discipol pentru tot restul vieții, dându-și seama că este cu adevărat modelul său. A fost un om dăruit în totalitate profesiei căreia i s-a consacrat, muncind deseori până la extenuare. Cu toate acestea, fiind un mare iubitor al filosofiei antice, se relaxa găsindu-și timp pentru a studia și a înțelege gândirea filosofică, care-i dădea satisfacția cunoașterii lumii în esența ei. Nu avea un cerc de prieteni lărgit, pe care îi preocupa viața mondenă, fiind o fire contemplativă, meditativ, însă iubea nespuns natura și satul românesc, unde-și petrecea în cea mai mare parte concediile. A parcurs toate treptele universitare, de la preparator, până la cea mai înaltă treaptă, aceea de profesor universitar, dar întotdeauna își desfășura activitatea, alături de colaboratorii săi, fără excepție, chiar dacă în anul 1943 trece cu succes examenul de medic primar de urologie, fiind clasificat, ca de obicei, primul. Ca o recunoaștere a meritelor sale incontestabile, în februarie 1946, ocupă prin concurs (tot pe locul I), postul de medic primar – șef de secție – Urologie la Spitalul Cantacuzino, unde s-a remarcat și printr-o calitate organizatorică și de modernizare, unanim recunoscută, căci reușise și profesional, pentru prima dată în România Prostatactomia aseptică (metoda HEY). În 1951, secția se transferă la actualul spital Floreasca (atunci I. C. Frimu), continuându-și activitatea didactică la Institutul de Medicină și Farmacie (I.M.F.), fiind confirmat conferențiar la Catedra de Urologie, din cadrul Institutului pentru Specializarea și Perfecționarea Medicilor și Farmaciștilor (I.P.S.M.F.), iar apoi prin concurs în 1955 profesor. În 1959, Clinica urologică s-a instalat în moderna clădire a Spitalului Clinic Fundeni, unde prof. Gheorghe Olănescu rămâne până la pensionare în 1975, șeful acesteia.

Activitatea sa profesională, științifică și de cercetare, este impresionantă, căci în decursul a 42 de ani, a elaborat 290 de lucrări științifice, singur sau în colaborare, din care amintim: Derivația urinelor în intestin după metoda submucoasă a lui Coffey, Tratamentul calculilor uretrali, Drenajul polar inferior al rinichiului, Diagnosticul hormonal al tumorilor testiculare, Tratamentul rănilor aparatului urinar, Considerațiuni asupra tuberculozei renale, Cistectomia totală, Tratamentul chirurgical în cancerul prostatei, Experimental research concerning the utilization of ileal graft in urology, Consideration sur l'utilisation du greffon intestinal en urologie, Complicații urinare în evoluția și tratamentul cancerului uterin, Uretra de substitution en tissu vezical, Neouretra cu material vezical la femeie, Incontinența urinară la efort, L'incontinence urinaire après l'adenomectomie etc. Activitatea sa didactică, este în egală măsură remarcabilă și s-a derulat între anii 1936 (preparator), până în anul 1986, când ne-a părăsit, plecând pe drumul fără întoarcere al veșniciei. Fiind conducătorul Institutului pentru Perfecționarea și Specializarea Medicilor și Farmaciștilor (IPSMF) a contribuit la perfecționarea și specializarea în urologie a: 113 medici primari și specialiști chirurghi sau urologi și a condus doctoranzi la elaborarea a 16 teze de Doctorat. A contribuit la elaborarea mai multor tratate și manuale, monografii etc. Ca o recunoaștere în țară și pe plan mondial, a fost membru al mai multor instituții medicale, membru corespondent al Academiei Române din 1963 și titular al Academiei de Științe Medicale din România; al Societăților

Internaționale din Belgia și alte țări europene; medic emerit (1963), distins cu Ordinul Muncii Clasa I; Ordinul Meritul Sanitar Clasa I. a publicat peste 200 de lucrări științifice în țară și străinătate, fiind citat în numeroase cărți și lucrări și a creat multiple tehnici chirurgicale etc. Ca urmare a unui grav accident vascular cerebral, în dimineața zilei de 22 aprilie 1986, este internat, dar ne părăsește pentru totdeauna la 7 mai 1984.

Prof. Univ. Dr. Gheorghe Țiclete

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*